

LA PREGUNTA
DEL DIA

¿Hi ha prou comunicació i intercanvi de dades entre organismes públics?

La tribuna

Inacceptable

L'interès dels partits no pot justificar-se mai en contra de l'interès general d'Andorra

ANTONI
Pol

El país està en una de les crisis econòmiques conjunturals més grans que ha viscut mai i en la primera crisi del model econòmic o de la nova Andorra que ha servit durant la seva primera etapa dels darrers 75 anys, i que requereix una revisió tan profunda que passa per una reinvençió d'aquest model que li permeti afrontar amb garanties el segle XXI, la globalització, el seu encaix amb la Unió Europea, la sostenibilitat i modernització de l'Estat, el model fiscal, el deute públic, el poder garantir l'estat social que es troba a la base de la Constitució que el poble andorrà es va dotar el 1993, i la concreció pel manteniment futur de l'estat federal, entre d'altres.

EL RETARD, les urgències i els reptes són prou grans per a no distreure's, estar units i fer feina, perquè ens hi va el futur, l'afermament de l'existència de la segona etapa de la nova Andorra.

En termes polítics, hi ha qui es pensa que la legislatura ja està esgotada. Si la feina per la qual es van presentar unes persones dins d'uns partits encara no està feta i ben lluny, ¿com pot estar esgotada? El poble andorrà, quan va votar, sabia què votava i perquè votava, és a dir, quina era la missió encomanada als elegits durant la legislatura a 2009-2013. I mentre la feina no estigué feta, ningú no se n'ha d'anar a

casa. Tots en són responsables, si bé en unes proporcions concretes segons els resultats obtinguts. I ningú encara pot dir que ell ja ha fet prou perquè ningú, en termes de contingut, ha fet el que li toca.

I, mentrestant, ni govern d'unió o d'unitat nacional, ni govern de coalició, ni pacte de legislatura, ni pacte d'Estat, ni, sembla, tampoc Pressupost.

Sorprenent, com si ens trobéssim assistint a un serial televisiu de teleporqueria en el qual s'enfronten unes bandes qualsevol, de xulos qualsevol, en què no existeixen responsabilitats personals, ni objectius, ni memòria, ni ètica, i només existeixen protagonismes artificials que interpreten guions absurds de trobades estèrils, fal·làcies de grup, sorolls i qui la diu, la fa, o la té més grossa (la raó) i, per sobre de tot, la fidelitat i la coherència amb la banda i no amb la consciència personal del càrrec que hem jurat individualment i pel qual han estat escollits aquells que representen tot el poble andorrà, unipersonalment i per resoldre els problemes d'Andorra, conjuntament.

L'estabilitat política necessària per fer front als problemes que té Andorra i la dignitat de les institucions que es posa a prova en les crisis com és l'actual és responsabilitat dels escollits. Només ells hauran de donar-se i donar explicacions del que han fet, no fet o deixat de fer. La resta de ciutadans, electors o no, votants o no, persones influents o no, membres de la banda o no, els que mouen els fils amagats o no, els que esperen per substituir-los o no, els podem criticar o aplaudir, però no assumir la seva responsabilitat.

No entenc com avui encara hi pu-

NOE

No poden esperar que altres els treguin les castanyes del foc, ja que són seves i només seves

gui haver qui justifiqui que és el mateix tenir el Pressupost aprovat com que no. És a dir, que en els temps de necessitat actuals, sigui igual que s'inverteixi un euro de més o no.

No entenc com avui hi ha qui s'oposa al Pressupost dient que com que és molt similar al fet pels liberals i ens condueix a un dèficit semblant, la seva posició és oposar-s'hi, i aconseguint amb el seu vot negatiu obligar a haver de seguir exactament el Pressupost del 2009, aquest sí fet pels liberals al 100% i amb el dèficit que va comportar i al qual teòricament s'oposa. No entenc com algú es pot oposar al Pressupost per principi, perquè no és el seu. El Pressupost és de tots ens agradi més o

menys i és necessari.

És inacceptable en les circumstàncies actuals, sabent que no hi haurà eleccions aquest any, no voler deixar que el país funcioni amb un Pressupost, imperfecte però sempre millor que una dotzena part, com ho és anteposar interessos electorals als interessos del país. El que quedarà finalment de la legislatura seran els resultats; com sempre, les persones estem condemnades a passar i els partits, també. Allò obtingut fins ara, com ara els convenis d'intercanvis de dades, ha estat positiu i és mèrit de tots els que hi han participat i hi participaran directament i indirectament.

Aquests convenis són part del balanç de la legislatura. Aquest balanç ha de ser encara més positiu, almenys ha de portar el més ampli consens sobre el model o la reforma fiscal i altres punts que es van prometre tirant endavant. El consens ampli sobre aquests temes caldrà sempre, sigui quina sigui la legislatura. Per tant, no té sentit proposar el tema a altres legislatures amb el dany que

és causaria, pel retard que portem acumulat i el que es va acumulant.

I mentre hi ha urgència per tractar aquests temes cabdals per al país, no és normal que es perdi temps en les formes de poder disposar d'un instrument bàsic per al funcionament institucional com és el Pressupost. Els ciutadans d'Andorra, avui més que mai, ens mereixem un respecte i una normalitat malgrat l'anormalitat que ens toca viure. Els fets, quan hagin de ser, es produiran pel seu propi pes.

Apel·lo a la responsabilitat i a la maduresa dels nostres polítics electes, en particular als del Consell General, al seu sentit comú i a la seva dignitat patriòtica per «*Veillar ab cuidado sobre les necessitats de la terra, remediárlas y prevenirlas*» expressada en la màxima 24 del Manual Digest, sobre el qual individualment han jurat o promès el seu càrrec, per a bé del país i per defensar Andorra, i a la seva bona gent que no ens mereixem patir actes d'incompetència i d'irresponsabilitat.

Ningú els va obligar a presentar-se i han d'assumir-ne les conseqüències fins al final amb dignitat i lucidesa. No és només una qüestió de cintura, sinó que és també una qüestió de talla.

No poden esperar que altres els treguin les castanyes del foc, ja que són seves i només seves i han d'acabar la feina per la qual es van presentar i van ser escollits i que han començat, els agradi més o menys. Ni tan sols els partits en els quals avui militen els hi poden treure.

L'interès dels partits no pot justificar-se mai en contra de l'interès general d'Andorra. ■

Arquitecte.
redaccio@andorra.elperiodico.com